

Sygn. akt I C 99/21 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2021 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Grzegorz Wanat

Protokolant: st. Asyst. S.. Alicja Szpak

po rozpoznaniu 14 września 2021 r. w J.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W.,
(...) 209

przeciwko W. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku doręczyć:

- pełnomocnikowi powoda - r.pr. M. S.;

- pozwanemu z pouczeniem o apelacji wraz z odpisem pisma powoda z dn.07.07.2021 r.

2. kal. 7 dni.

J., dn. 14.09.2021 r.

Sygn. akt I C 99/21

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 14 września 2021 r.

Powód (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. ((...) 209) w pozwie wniesionym w dniu 1 grudnia 2020 r. i skierowanym przeciwko W. K. domagał się zasądzenia kwoty 523,94 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztami procesu.

Powód wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z łączącej cedenta (tj. ubezpieczyciela) z pozwanym umowy ubezpieczenia, potwierdzonej polisą (...) w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Na pozwanym ciążył obowiązek pokrycia składki w kwocie 424,16 zł. Powód nabył ww. roszczenie o zapłatę składki w drodze umowy cesji, zawartej z ubezpieczycielem. Na dochodzoną sumę, ponad kwotę 424,16 zł tytułem składki, składają się skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie – 100,92 zł. Powód wywodził, że roszczenie nie jest przedawnione, albowiem termin przedawnienia upływa z końcem roku 2020 r.

Powód wyjaśnił, że powołana w pozwie umowa ubezpieczenia łączyła pierwotnie ubezpieczającą E. G. z pierwotnym wierzycielem – B. (...).

W związku ze zbyciem pojazdu objętego ochroną ubezpieczeniową, na rzecz pozwanego W. K. przeszły prawa i obowiązki z tytułu przedmiotowej umowy. W związku z przejściem praw i obowiązków w trybie art. 31 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) ubezpieczyciel dokonał rekalkulacji składki na okres od dnia nabycia pojazdu, tj. 02.03.2017 r. do końca ubezpieczenia tj. 14.06.2017 r., wzywając pozwanego o zapłatę kwoty 716 zł.

Pozwany domagał się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia kosztów procesu. Pozwany przyznał, że jako współwłaściciel samochodu marki H. (...), łączyła go z (...) sp. z o. o. (...) B. (...) w Polsce) umowa ubezpieczenia na okres od 15.06.2016 r. do 14.06.2017 r. Pozwany wypowiedział tę umowę w dniu 9 maja 2017 r. z powodu niewłaściwej – jego zdaniem – rekalkulacji składki. Pomimo tego, w dniu 17.05.2017 r. otrzymał ponowne wezwanie o zapłatę składki. Pozwany złożył w tym przedmiocie reklamację, na którą nie otrzymał odpowiedzi.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 16 kwietnia 2019 r. pomiędzy B. (...) z siedzibą w R. (jako zbywcą) a powodem (...) 1(...)

z siedzibą w W. (jako nabywcą) doszło do zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności, w ramach której powód nabył pakiet wierzytelności z tytułu niezapłaconych składek ubezpieczeniowych, naliczonych odsetek oraz kosztów. Umowa została rozszerzona o dalsze wierzytelności aneksem z dnia 15 maja 2019 r. W (...) do ww. aneksu pod (...)wymieniono wierzytelność wobec W. K. z tytułu polisy o nr (...) z dnia 2 marca 2017 r. na kwotę 424,16 zł tytułem składki i 84,27 zł tytułem odsetek (dowód: kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikami, (...)r. i wyciągiem z(...)- k. 22 -26, kserokopia oświadczenia o zapłacie ceny z 07.06.2019 r. – k. 27).

W związku z przeniesieniem wierzytelności wobec pozwanego, (...) Sp. z o. o. Centrum Operacyjne w B. wystosowało do pozwanego pismo „zawiadomienie o przelewie wierzytelności”, informujące o obowiązku spełnienia świadczenia w kwocie 508,43 zł na rzecz powoda jako nabywcy (dowód: wydruk pisma – k. 21).

Pozwany W. K. wraz z R. K., na zasadzie współwłasności, nabyli w dniu 02.03.2017 r. pojazd marki H. (...), objęty umową ubezpieczenia OC, zawartą przez poprzedniego właściciela E. G.

z (...) Company SE. Umowa potwierdzona była polisą (...), zawartą na okres od 15.06.2016 r. do 14.06.2017 r. Umowa została opłacona w całości składką w wysokości 470 zł. (dowód: kserokopia polisy – k. 16).

W związku z nabyciem pojazdu, ubezpieczyciel B. (...) (poprzednio (...) Company SE) dokonała rekalkulacji składki i pismem z dnia 12.04.2017 r. wezwała pozwanego o dopłatę kwoty 716 zł, oznaczając termin płatności na dzień 26.04.2017 r. (dowód: kserokopia Aneksu nr (...) do umowy ubezpieczenia OC, potwierdzonego polisą (...) - k. 15).

Pismem z dnia 8 maja 2019 r. (...) Sp. z o.o. Centrum Operacyjne

w B. wystosowało do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 510,14 zł na rachunek powoda (dowód: kserokopia pisma – k. 18).

Pozwany w dniu 9 maja 2017 r. dokonał pisemnego wypowiedzenia umowy ubezpieczenia, nadając w tym dniu przesyłkę poleconą do (...) sp. z o. o. (partner ubezpieczyciela w Polsce). W związku z rozwiązaniem umowy, (...) sp. z o.o. – działając w imieniu B. (...) poinformowało pozwanego, że do zapłaty pozostaje kwota 424,16 zł tytułem składki za polisę (...). Pozwany ww. kwoty, pomimo określonego terminu, nie uiścił.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zaferowany przez powoda materiał dowodowy, a nadto przedstawioną wraz z odpowiedzią na pozew korespondencję pozwanego z ubezpieczycielem. Treść przedstawionych dokumentów nie nasuwała wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Stan faktyczny w zasadzie pozostawał między stronami bezsporny, strony różniły się jedynie w zakresie oceny prawnej obowiązku zapłaty przez

pozwanego składki za okres przypadający po dniu nabycia przez niego pojazdu tj. od dnia 02.03.2017 r. do chwili wypowiedzenia umowy przez pozwanego.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na upływ terminu przedawnienia.

Przedmiotem niniejszego postępowania było roszczenie powoda wynikające z wierzytelności przysługującej wobec pozwanego W. K. nabytej od pierwotnego wierzyciela B. (...) na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 16 kwietnia 2019 r. Przedmiotowa wierzytelność wynikać miała z nieopłacenia przez pozwanego zrekalkulowanej składki z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, obejmującej samochód pozwanego, zawartej przez zbywcę pojazdu (E. G.) nabytego przez pozwanego w okresie obowiązywania umowy.

Powód powoływał się więc na swoje uprawnienia nabyte w drodze przelewu wierzytelności, zgodnie z treścią art. 509 k.c.

Z ustaleń Sądu wynika, iż pozwany - jako kolejny posiadacz samochodu objętego umową ubezpieczenia OC z B. (...), począwszy od dnia nabycia, tj. 02.03.2017 r. związany był z pierwotnym wierzycielem umową ubezpieczenia OC pojazdów mechanicznych, albowiem nie wypowiedział jej w trybie art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i w ten sposób przeszły na niego prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z tej umowy.

Pozwany dokonał wypowiedzenia tej umowy dopiero pismem z dnia 9 maja 2017 r. (k. 36). Tym samym pozwany za okres od 2 marca 2017 r. do 9 maja 2017 r. zobowiązany był do pokrycia kosztów ubezpieczenia, wyliczonych przez powoda na kwotę 424, 16 zł (k. 19, k. 39).

Stosownie do treści art. 31 ust. 1 ustawy, w przypadku wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC, ulega ona rozwiązaniu z dniem jej wypowiedzenia.

W konsekwencji tego, ubezpieczyciel, pismem z dnia 09.06.2017 r. wezwał pozwanego do zapłaty niepokrytej części składki w kwocie 424,16 zł (k. 39)

z tytułu polisy (...). Pozwany nie kwestionował, iż w okresie ubezpieczenia nabył pojazd, którego dotyczyła ta umowa.

Nie ulega w niniejszej sprawie wątpliwości, iż treść stosunku prawnego łączącego towarzystwo ubezpieczeniowe i nabywcę pojazdu z mocy art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. jest zdeterminowana treścią umowy zawartej przez towarzystwo ubezpieczeniowe ze zbywcą pojazdu - na nabywcę przechodzą bowiem prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z umowy,

a bezspornym jest iż pozwany do dnia 9 maja 2017 r. nie złożył oświadczenia o wypowiedzeniu umowy.

Nie mniej jednak, zgodnie z art. 813 § 2 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, składka powinna być zapłacono jednocześnie z zawarciem umowy ubezpieczenia, a jeżeli umowa doszła do skutku przed doręczeniem dokumentu ubezpieczenia - w ciągu czternastu dni od jego doręczenia. W tym miejscu wskazać również należy na treść art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. dotyczącą początkowego okresu odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń w zakresie umów ubezpieczenia OC pojazdów mechanicznych, które również co do zasady związane jest z zapłatą składki. Z treści tego przepisu wynika bowiem, że odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń rozpoczyna się z chwilą zawarcia umowy i zapłacenia składki ubezpieczenia lub jej pierwszej raty - z zastrzeżeniem ust. 1a, 2 i 3. Regulacje te wskazują jednoznacznie, iż zasadą jest, że składka winna zostać zapłacona najpóźniej w dniu zawarcia umowy. Inny termin płatności składki, w szczególności rozłożenia świadczenia na raty, winno wynikać z zawartej między stronami umowy.

Tymczasem, z dokumentów przedstawionych w poczet materiału dowodowego wynika, że wymagalność składki z tytułu ubezpieczenia, wobec nie wykazania innych ustaleń stron umowy ubezpieczenia, przypadała na dzień 26 kwietnia 2017 r., a to zgodnie z treścią Aneksu z dnia 12.04.2017 r. (k. 15).

Zgodnie zaś z art. 819 § 1 k.c. roszczenie z tytułu umowy ubezpieczenia przedawnia się w terminie 3 lat od jego wymagalności. W tej sytuacji należy stwierdzić, że w dniu wniesienia pozwu w niniejszej sprawie (01.12.2020 r.) roszczenie było już więc przedawnione.

Uwzględniając upływ okresu przedawnienia w niniejszej sprawie Sąd miał na względzie brzmienie wprowadzonego do porządku prawnego z dniem 9 lipca 2018 r. art. 117 § 2¹ k.c., który stanowi, iż: "Po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.". Przepis ten znajdował w niniejszej sprawie bezpośrednie zastosowanie z uwagi na regulację art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - kodeks cywilny oraz niektórych innych (Dz. U. 2018 r. poz. 1104). Przywołany przepis art. 5 ust. 4 ustawy nowelizującej stanowi bowiem, że: "Roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym

w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.". Jak wynika z uzasadnienia tej ustawy celem zmian wprowadzonych tą nowelizacją jest: "(...) zaostrzenie reżimu przedawnienia roszczeń przysługujących przedsiębiorcom wobec konsumentów przez związanie z upływem terminu przedawnienia - z mocy samego prawa - skutku w postaci niemożliwości skutecznego zaspokojenia roszczenia.". W konsekwencji " (...) w przypadku roszczeń przysługujących przeciwko konsumentowi już z chwilą upływu terminu przedawnienia następowałoby przekształcenie roszczenia w zobowiązanie niezupełne (naturalne), a zatem powstaje niemożność jego przymusowej realizacji.". I dalej: "(...) art. 117 § 2¹ k.c. przesądzi zatem, że ustawowym skutkiem upływu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi będzie przekształcenie tego roszczenia w zobowiązanie naturalne. Z tą chwilą, z mocy samego prawa, będzie następować niemożność przymusowej realizacji roszczenia, czyli niemożność jego dochodzenia przed sądem.".

Należy w tym kontekście wyjaśnić, że przepis art. 118 zdanie drugie k.c., należy traktować jako regułę uzupełniającą art. 112 k.c., a zatem odnoszącą się nie do skutków, a do sposobu obliczania terminu końcowego przedawnienia roszczeń, których termin przedawnienia jest dłuższy niż 2 lata. Zastosowanie przepisu art. 118 zdanie drugie k.c. polega na przyjęciu ustalenia, że termin przedawnienia tych roszczeń nie kończy biegu w dacie wynikającej z art. 112 zdanie pierwsze k.c., ale biegnie dalej, aż do ostatniego dnia tego roku kalendarzowego i upływa wraz z tym dniem. Ostatni dzień roku kalendarzowego jest więc ostatnim dniem, w którym wierzyciel może dochodzić swojego roszczenia, nie narażając się na negatywne skutki upływu czasu. Przepis ten

w ogóle nie reguluje zatem zagadnienia „skutku” przedawnienia – do którego wprost odnosi się art. 5 ust. 4 ustawy nowelizującej – ale określa termin końcowy przedawnienia. Nie ma on zatem zastosowania do roszczeń przeciwko konsumentom, powstałych przed wejściem w życie nowych przepisów

o przedawnieniu. Taką konkluzję wzmacnia fakt, że konstrukcja wszystkich przepisów prawa międzyczasowego oparta jest na niedziałaniu prawa wstecz,

w związku z czym ich wykładnia powinna być zgodna z regułą intertemporalną prawa prywatnego (art. 3 k.c.).

W tym stanie rzeczy, przedmiotowe powództwo zostało oddalone jako przedawnione w oparciu o przepis art. 117 § 2¹ k.c. w zw. z art. 118 k.c., wobec uwzględnienia okoliczności, iż przedmiotową umową ubezpieczenia pozwany związany był jako konsument.